

בגין מטה אוזן לבורג, מחניק פיהוק, מתבונן בשעונו, מנמנם ומשעין את ראשו

דבר מכל אלה אינו נראה על פניו של בגין. הוא גם אינו נראה עצוב. הבעת הפנים היא של אדישות מוחלטת לכל הסובב אותו. הוא נראה כמי שמבקש רק שיניחו לו לנפשו, כמי שאיבר כל עניין במתרחש. אנשי לישכתו של בגין, כמו גם השרים בממשלתו, יודעים היטב מה מצבנו. אך הם מצאו דרך מתחכמת ונכונה להסתיר זאת. "בגין עצוב", הם חוזרים וטוענים, הוא מצטער על המשך הקטל חסר-התכלית בלבנון. הוא מצטער על כך שהמלחמה בלבנון, שבה ראה אחת מגולות-הכותרת של פעילותו הפוליטית, אינה מביאה שום

ה היה צריך להיות יום ראשון (היסטורי. יום הראשון שאחרי שבת נחמו". מנחם בגין, ראש ממשלת ישראל, איש של כבוד, המכבד הסכמים והבטחות, היה אמור להודיע על פרישתו מן החיים הפוליטיים, בהגיעו לגיל 70.

רבים היו בטוחים שזה מה שיקרה. הביטחון אף גבר, אחרי שבגין הודיע כי החליט לבטל את נסיעתו לארצות-הברית, מסיבות אישיות, שאותן הוא סירב בכל תוקף לפרט אף באוני הנשיא האמריקאי, רונלד רגן. הודעה על התפטרות היא "סיבה אישית", שאינה לא רפואית וגם לא פוליטית.

ההתנתקות

הישגים. הוא עגום בגלל לחצי האמריקאים. אך אדם עגום, עצוב, או מצטער, יכול בהחלט להמשיך לנאום נאומים ארוכים. כמה מן הנאומים הטובים ביותר של בגין נישאו על-ידו כשהיה עצוב. אדם מלא-צער יכול בהחלט לניסוע לארצות-הברית לפגישה פוליטית. בליבו של בגין היה צער רב כאשר הוא נאלץ לוותר על פיתח-רפיח למען השלום עם מצריים. אך קשה לדרוש מאדם, שאיבר עניין בפעילותו הפוליטית, שישא נאום מים פוליטיים בעלי מסר ברור, או שיטע לארצות-הברית לנהל משא-ומתן פוליטי.

האמת מבצבצת מן התמונות. היא מבצבצת גם מן הריווחים הסותרים על מצבו של בגין, מפיהם של אותם שנפגים שים עימו. הם מתחלקים לשני סוגים: אותם המסרבים להודות, מספרים שבפגישה עימם לא גילה בגין שום עניין בדיכוייהם. הם אינם מספרים שהיה "עצוב". אותם שמוכנים להודות הות מספרים בהתפעלות כי הוא "גילה עניין", אך אינם טוענים שהיה שמח. שני הקטבים אינם "עצוב" אחד ו"שמח" מאידך, אלא "מגלה עניין" ו"חסר עניין".

בין שני הקטבים הסתירה היא מרומה. יש מכנה משותף לכל אותם דברים שבגין מגלה בהם עניין: אלה אינם עניינים חשובים, שהוא אמור להכריע בהם. בגין "מגלה עניין" בתביעות הרופאים, או בענייני כלכלה. אלה עניינים שהוא אינו מבין בהם, ואינו צריך להחליט לגביהם שום החלטה חשובה. אך בגין הוא חסר עניין באותם עניינים שהוא אמור להחליט לגביהם החלטות חשובות.

הזהירים יותר אמרו, שבגין לא יודיע על התפטרותו לאלתר. הוא רק יודיע על רצונו בכחירת מוקדמות, ועל התאריך שבו יפרוש.

אך דבר מכל אלה לא קרה. יום א' שאחרי שבת-נחמוי חלף, ומנחם בגין הוא עדיין ראש-ממשלה. אך איזה סוג של ראש-ממשלה הוא? כדי להבין זאת, כדי להעריך מבט בתמונת השער של העולם הזה. מלון מלזה בירושלים, שבכל שנה ביום ההולדת של בגין, מספק את הכיבוד למאות החוגגים בבית שברחוב בלפור, סיפק השנה רק פריט אחד: עוגת-יום-הולדת פשוטה, בטעם מרציפן החביב על בגין.

ראש-הממשלה התכבד בפריסת העוגה. אך הוא לא יכול לעשות פעולה פשוטה זו בכוחות עצמו. מוכירתו הנאמנה, יונה קלימוביץקי, כיוונה את ידו האוחזת בסכין אל המקום המתאים, במרכז העוגה, וסייעה לו לפרוס. אך חשובה יותר היא הבעת פניו של מנחם בגין.

אנשים החוגגים את יום-הולדתם אמורים לשמוח. כאשר הם יודעים שצלם של לישכת העיתונות הממשלתית מצלם אותם, הם לפחות מחייכים.

* על פי התאריך העברי, נולד בגין בייג באב. הפטרת השבוע היא ואתחנן, ספר ישעיהו, פרק מ'. הפרשה מתחילה במילים: נחמו נחמו עמי - יאמר אלוהיכם. דברו על-לב ירושלים, קיראו אליה כי מלאה צבאה, כי נרצה עוונה, כי לקחה מיד השם כפליים ככל-חטאותיה.

המליאה של הכנסת. הם מחייכים ונראים נמרצים בצעדיהם. בגין פונה לכיוון אחר. הוא אוזן בכפתור מקטורנו. ובוהה לעבר דוכן הנואמים של הכנסת.

לכיוון אחר שר-הביטחון משה ארנס ושר- החוץ משה שמיר פונים להתיישב בכסאותיהם. ליד שולחן הממשלה באולם